

SUOMALAISEN NORMAALILYSEON

RIEMUJUHLA-
KANTAATTI

KIRJOITTANUT

PAAVO CAJANDER

SUOMALAISEN ALKEIS-OPISTON VIHKIÄISIIN

SÄVELTÄNYT

ARMAS JÄRNEFELT

SUOMALAISEN NORMAALILYSEON RIEMUJUHLAAN

I.

NYT ON JUHLA SUOMENMAASSA, KAIKKI KANSA RIEMUITSEE,
LAHELTA JA KAUKAA RIENTÄIN JUHLAJOUKOT AALTOILEE:
VOITETTU ON TAASKIN VOITTO, SUURI VOITTO KANSALLEN,
SIIT' ON JUHLA SUOMENMAASSA, SIITÄ RIEMU JULKINEN.

NIINKUIN PIENI SOTAJOUKKO, KALLIIN VOITON SAATUAAN,
SOITELLEN JA LAULAIN YHTYY LIPPUNSI ALLE VOITOKKAAN,
MAAHAN ASEET, MIEKAT RIISUU, KATSEEN LUOPI TAAKSEPAIN,
KATSOO VAIVOJAAN JA TOITÄÄN, LUOJAA HILJAA YLISTÄIN:

NIIN MYÖS TÄNÄÄN SUOMEN KANSA. KALLIHIST' ON OSTETUT
SENKIN VOITON HEDELMÄT JA TOIN JA VAIVAIN MAKSETUT,
SENKIN PUOLUSTAA ON TÄYNNYT MIKÄ SILLE RAKKAHIN,
VAIKK'EI VIERAAN VALTAA VASTAAN EIKÄ MIEKAIN VERISIN.

USEIN KANSAN VAINIOILLA VILJÄ NOUSI ORASTAIN,
LEVITTELI LEHVIÄNSÄ, TUULEN KANSSA LEIKKI VAIN,
MUT EI TÄHKÄLLEN SE PÄÄSSYT, EIPÄ EDES KORRELLEN,
KUN JO JUURTA TOUKKA JÄYTI, ELON NUOREN TURMELLEN.

TAIKKA HARMAIN JOUKKAINENSA, HYINEHEN JA JÄINEHEN,
TULI TUONEN MAILTA HALLA, TÄHKÄN KYLMI KULTAISEN,
TÄHKÄN KYLMI, JYVÄN JÄÄTI, JA KUN NOUSI AURINKO,
AUTIO JA MUSTA VAIVANNÄÖN VAINIO.

USEIN NÄIN KÄY POHJOLASSA. MUTTA RAKKAUS JA TYÖ,
NE, NE ASEET, JOIDEN ETEEN VAIPUU VOIMATONNA YÖ,
NE, NE VOITON TUO JA KORJAA VILJÄN KYPSÄN LATOHON,
MUTTA SILLOIN AINA JUHLA, JUHLA SUOMENMAASSA ON.

II.

JA KESX OLII PARHAILLAAN,
 KOIN SATEET MAILLA VAIKKYI.
 JA LINNUT LAULOI LAULUJAAN
 JA LAMMIN LAINEET LAIKKYI;
 MUT KOLKOLTA, KUN VIETY POIS
 TULONEN KODIN LIEDEST' OIS,
 NIIN TUNTUI KOLKOLT' AAMU.

ELÄMÄN EHDOT RIISTANYT
 TAAS OLII HYINEN HALLA.
 JA HUUTO KANSAAN LENSII NYT
 JA KAIKUI KAIKKIALLA;
 JA MIELIIN SYTTYI INNOSTUS,
 JA HARVOIN NÄHTY RAKKAUS
 NYT HEHKUMAAN SAI TUNTEET.

JA PELASTUKSEKS ISÄNMAAN
 VARANSÄ KANSAN KANTOI,
 JA RIKAS UHRAS AARTEITAAN
 JA KÖYHÄ ROPONS' ANTOI
 JA NIINKUIN VAIMOT KARTHAGIN
 HELYNSÄ RIISTI NAISETKIN
 JA KULLAT KULMILTANSA.

JA ITSE KYLMÄN KIVEHEN
 SE LEMPI SIOJITUUPI,
 JA PAASI LIITTYÄ PÄÄTEHEN
 JA HOLVIT MUODOSTUUPI,
 JA YLÖS, YLÖS PILVIHIN
 KOHOOPPI LAILLA TEMPELIN
 NYT SUOMEN KANSAN HUONE.

JA KOTIPAIKAN VALO SAA,
 JOT' ÄSKEN UHKAS HALLA,
 JA LAMMIN LIESI KOHOAA
 NYT HELLÄIN KÄTTEN ALLA
 JA VALAISEE JA LÄMMITTÄÄ,
 KUN SYNKKÄÄ ON JA PIMEÄÄ
 JA ELO KOLKOKS KÄYPI.

MUT NÄIN KUN YÖ TAAS PEITTÄÄ MAAN,
 NIIN SAMAN LIEDEN LUOTA
 UUS JOUKKO LÄHTEÄ SOTIMAAN
 JA PUOLTAMAHAN TUOTA.
 JA ASEET: RAKKAUS JA TYÖ,
 NE TAASKIN VIHAMIEN LYÖ
 JA UUSI SAADAAN VOITTO.

III.

SINUA KULTAINEN JA KALLIS MAAMME,
SINUA KAIKKI TYÖMME TARKOITTA.
ELOMME, ONNEMME ME SULTA SAAMME,
SA, IHANTEEMME, KAUNIS SUOMENMAA;
JO PIENOISISTA SAAKKA MEILLE KANNOIT,
KUIN ÄITI LAPSILLENSA, KAIKKI ANNOIT,
JA TYHJIKS USEIN RINTAS IMETIT,
JA USEIN KÄRSIT NÄLKÄÄ, SAADAKSESI
PAREMMAN TOIMEENTULON LAPSILLES,
JA USEIN VILUSSA SA-VÄRJÄHDIT.

MUT HUOLET' OLLOS' VIEL' ON LEMMENTULTA,
MI JÄÄT JA LUMET POLUILTASI LUO;
JA TYÖMME HARRAS POISTAA NÄLKÄS SULTA
JA ELON SULLE HUOLETTOMAN TUO;
JA INNON, JONKA KÄTKIT SYDÄMMEEMME,
SILL' ERÄMAASI VILJAVIKSI TEEMME,
NÄIN VAIVANNÄKÖS PALKITEN JA TYÖS.
JA VAIKKA NÄÄNTYISIMME ALLA SAIDEN,
KUN HYVÄ VAAN ON OLLA MEIDÄN ÄIDEN,
NIIN SILLOIN HYV' ON OLLA MEIDÄN MYÖS.

JA MITÄ VAIKK'EI TYÖMME SUUREMP' OISI
KUIN KIPUNAN, MI SYNTYY SÄMMUMAAN,
JA VERRATA VAIKK' ELOAMME VOISI
MERESSÄ YKSITYISEEN PISARAAN;
SUN TÄHDES VAAN ME KÄYME RIEMÄHDELLEN,
KUIN AALTO KOSKEN KUOHUUN HYPIELLEN,
JA KATOAMME TUIMAAN TAISTELOON.
MUT SINÄ, SUOMENMAAMME, TULET RIKKAAKS
JA SUUREKS, MAHTAVAKS JA MAINEHIKKAAKS.
JUMALA SYNNYINMAATA SIUNATKOON!

Normaalilyseon 50-vuotisiemujuhlaantaatti.

Runo Suomalaisen Alkeisopiston Vihkiäisissä

Syysk. 11 p:nä 1878. Kirj. Paavo Cajander.

I.

säv. Armas Järnefelt.

Allegro energico *ff*

Nyt on juh--la Suomen-maassa, kaikki kansa
riemuit--see, Läheltä ja kaukaa rientäin juhla--joukot aal--
--toi-lee. Voi-tettu on taaskin voitto, suuri voitto kansallen,
Siit' on juhla Suomen-maassa, sii--tä riemu julki-nen. Niinkuin pieni
sotajouk--ko, kalliin voi-ton saa-tuaan, Soi-tel-len ja lau-lain yh-tyy
lip-punsa al-le voi-tok-kaan, Maa-han aseet, miekat riisuu, katseen luopi
taaksepäin, katsoo vai--vo--jaan ja töitään, Luojaa hiljaa
ylistäin; Niin myöstänään Suomen kansa. Kalli-hist' on
oste--tut senkin voi-ton hedelmät ja töin ja vaivoin maksetut, Senkin
puolustaa on täynnä mikä sil--le rakkahin, Vaikk'ei vieraan valtaa
vastaan eikä mie-koin verisin. Usein kansan

p

ancora più meno
vai--niol--la vilja nousi orastain, Levitteli leh--viän-sä
f
tuulen kanssa leikki--vain, Muttei tähkällen se
mp
pääsyt, eipä edes korrel-len, Kun jo juurta toukka--jäyti
elon nuoren turmellen. Taikka harmain joukkoi-nensa, hyl--nehen ja
meno
jäinehen, Tuli tuonen mailta halla, Tähkän kylmi kultaisen.
poco agitato.
tranz.
Tähkän kylmi, Jyvä'n jää-ti, Ja kun nousi aurinko, Au-tio--ja
pp
musta oli--vaivannäön vai--nio-- Usein näin käy
mf
poh--jolas-sa. Mutta rikkaus--ja työ,
Ne, ne aseet, joiden eteen vaipuu voi--maton-na yö, Ne, ne
voiton tuo ja korjaa viljan kypsän latokton,
f *ff largamento*
Mutta--silloin ai-na juh-la Suomen-maassa on, juhla,
molto pesante
juhla silloin aina Suomenmaassa on.

III.

Andante. $\text{♩} = 56.$ *Armas Järnefelt.*

mp Sinua kultainen ja kallis maamme, Sinua kaikki työmme tarkoittaa.

cresc. Elomme, onnemme me sulta saamme, Sa ihanteemme, kauris Suomen-maa;

P Jo pienoisista saakka meille kannoit, kuin äiti lapsillensa

pp kaikki annoit, Ja tyhjiks' usein rintas imetit, Ja usein kärsit nälkää, saadak-

-sesi vähemmän kärsimystä lapsil-lesi, Ja usein vilussa Sa vörjähit,

mp ma deciso. Mut huo-let' ollos!

f Viel' on lemmen tulta, Mi jäät ja lumet poluil-

-tasi luo; Ja työmme harras poistaa

nälkäs sulta Ja elon sulle huo--let-toman tuo;

Ja in-non, jonka kätkit sydämmeemme, Sill'

erä-maa-si vil--ja-vik-pi teemme, Näin, vaivan-näkös palki-

-ten ja työs. Ja vaikka nääntyisimme alla-säi-

-den, kun hyvä vaan on ol--la meidän äiden,

Niin silloin hyv'on olla meidän myös. 16.

p
Ja mitä, vaikk'ei työmme suuremp' oi--si

kuin ki-punan, mi syt-tyy sammumaan, Ja verra-ta

vaikk' e-lo-amme voi-si Meres-sä yk--si--tyiseen *dim.*

mf *crest.* *f*
pisaraan; Sun täh-tes vaan me käymme.

riemahdel--len, kuin aallot koskenkuo-huun hyppi-el--len,

Ja ka-to-amme tuimaan taisteloon. *ff* Mut

sinä, Suo--men-maamme, tulet rikkaaks ja suureks,

mah--tavaks ja mai--ne--hikkaaks. 19. *pppp*

pp *3*
Jumala synnyin-maa-ta siunat--koon!

ff *3*
Jumala synnyinmaata siu--nat--koon!